

Валери Иванов
Небесна хоругва

Черни кинжали на черни оброчи в белите нощи
сутрин рано ме будят.
И сърцето се свива в шепа кал.
И унивам.
И петли кукуригат.
Идват с тях самодиви.
Знам, че мислите болни надалеч ще прокудя...
Виждам татко в нетлен,
той ме гледа – прошарен,
с очи просълзени... и бавно разтваря се в мен.
Разговаряме тихо и споделяме всичко –
как живяхме щастливо,
как попаднахме в нищото.
Аз не искам да страда и не искам да спорим.
Като син и баща, сгушени, своите тайни говорим...
А навън се разсъмва,
мракът сив пак си тръгва –
ще се вдигне мъглата под небесна хоругва.
Криво-ляво ще легна и ще дремна нататък,
от патрона ракия глътка жар ще отпия,
та дано във ведрото ми секне пожарът,
гдето кътам като старо имане –
своите предани чувства, своето лозе небрано...
И дано се пречистя от най-тъмната рана.
И дано е лъчиста старостта ми незвана.

КРАЙ

© 2006 Валери Иванов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11087>]